

Aneb středočeský road-movie □

Museli jsme ve středu dojet do Rakovníka s kvůli objednaným vzorkům dlažby. Takže jsme museli z prase vypadnout o hodně dřív. Já mám napracováno díky společnému kovidovému cestování habakůk hodin, Brtník si to bude muset napracovat, chudera, dodatečně. Leč nebylo zbylí. Po druhý hodině jsme kopli do vrtule a ve tři byli v Rakovníku. Otočka a šup po nově otevřeném úseku dálnice na chalupu. Ta dálnice to trochu zrychlí pochopitelně, ale..... já ji nemám úplně ráda. Nemám. Protože vede částečně lesem a musely kvůli tomu padnout stromy, včetně krásných buků na okraji a hlavně včetně starýho a statnýho dubu na špici. Toho je mi hodně moc líto. A bylo vidět, že ani stavbařům se do jeho kácení tehdy nechtělo. Pokáceli ho až úplně v nezbytném momentu. Já chápu, že ta silnice, která vede obcema, je poměrně dost vytížená. Však taky, když sedíte v Řevničově před vynikající pizzerkou, tak to tam hučelo jako blázen. Chápu to a je mi jasný, že se lidem neskutečně uleví. Ale.....prostě líto mi to je, a zatímco technicky vybavený Brtník se z nové dálnice dokáže i radovat a najít na ní něco pozitivního, tak já ne. Ráda ji prostě mít nemůžu.

Dojeli jsme k nám, píchli auto u nádraží a na chalupu se šlo pěšky. Nepříjemně fičelo a já nebyla tak nějak vybavená úplně dobře. Sice jsem si vzala na výměnu boty a venčící bundu, ale ten základ zrostal tak, jak jsem byla v práci. Tedy džíny tenčího charakteru, než mám venčící a místo festovních dvou vrstev mikin, jen ohoz do práce. Ale tak co. Se votužuju. Hlavně, že jsem měla čepici. Ohaříkům to bylo fučík, že fičí a rotovali jako praštěný. Navrhla jsem, že bychom k chalupě mohli dojít polem pod tratí vpravo, protože nějak touhle dobou by mohl jet vlak, leč pole nebylo ešče úplně zmrzlý, takže jsme to odpískali a vrátili se na cestu vedle trati. Naštěstí nejelo nic a hlavně ohaříci se drželi na druhý straně cesty, než jsou koleje a šmejdili si ve stařině. Tali fungovala, takže to bylo taky cajk. Za kolejema jsme jim dali velkovoľno a ona letěla polem zase jako ten magor. Hlavně, že se pak taky vracela □ a hezky sama od sebe.

Ohaříci vtrhli nadšeně na naši louku a jali se to kontrolovat. My zkontrolovali kapličku a já z ní vzala lucerničku. Abychom pak při odchodu zapálili svíčku. To musíme, to musíme. Stejně jako jsme museli nasypat ptáčkům. Ooolbřímí krmítka už bylo vymetený a v tom malým byl jen zbytek. Já šla dosypávat a Brtník šel do dílny vyštrachat kruhový vrtáky, který potřebuje vzít do Domečku. Tali si pobíhala ukázněně na louce, na písknutí se vracela a posléze se dokonce chodila i hlásit sama od sebe. Rumíček mi dělal společnost u krmítka. Čí

spíše teda přepadový komando. Nějak do něj vjel ďasík a furt mě napadal. Byl horší než myšlenka ☐ . Páč vono když sypete z velkýho žoku slunečnici a semínka a někdo vás napadne.....tak to vysypete kolem prostě. Tak jsem se pak rozhodla mu upustit páru tím, že jsem rozestavila překážky, který stojí u plotu a trochu jsme si zaskákali. Teda von. A nakonec nejen von, ale i Taliprtka. Odměnou jim bylo vždycky hození míčku, takže se pěkně vyběhali a zahřáli. Na rozdíl od nás, páč fakt docela foukalo. I když na louce míň, páč ta je v takovým lavórku jakoby, je trošku zapadlá pod okolním terénem. Zato u kapličky foukalo děsně. Tam ostatně nějak proudí vítr pořád, i když nefouká. Je to zvláštní místo. Opravdu je tam průvan. Dali jsme do kapličky lucerničku s rozsvícenou svíčkou a mazali zpátky k autu.

Já s malou zastávkou, protože, protože jsem se prostě předtím moc napila. Nezmiňovala bych tady tuto záležitost, kdyby.....kdyby se to hovado flekaté, v momentě, kdy byli s Brtníkem napřed a ona si poletovala v poli, nevšimlo, že jsem se opozdila. Protože jí to dalo možnost se zase rozletět, vypálila zpátky za mnou a taky o mě bohužel zabrzdila. Hm, dovedete si představit, jak jsem byla nadšená ☐ ☐ O to víc, že při tom stihla i rozkopnout plechovku s vrtákama, kterou jsem nesla a já to musela sbírat. Není mrtvá teda, ale málem byla ☐ . Velmi svižným krokem jsme došli do auta a já se zapřísahala, že dneska už ven nejdu ☐ ☐ .

Jenže, když máte ohaře? A když máte Domeček obklopenej loukama? Tak to zkrátka musíte. I kdybyste nechtěli. A vono stejně nakonec chcete. Páč jak často a jak dlouho vám počasí naservíruje nádherně zasněženou krajinu?? No? Zvlášť, když jsme stihli dojet do Domečku po půl pátý a to ešče bylo světlooooooooooooooooooooo. Protože co?? Protože cooooo?? Protože se nám už prodlužuje den! Tak to by ven nevyrazil jen úplnej lemrouch. (Mimochodem, zcela mimo téma, ale musím, protože mi s tím posledním slovem v předchozí větě přišla právě na mysl tadle větička, která mě v době pubertální málem stála život - je z nějakýho asi historickýho děje či, co, nebo ešívá si to někdo vymyslel, nevím, ale historicky to působí:a políbila mu lem roucha jeho.... ☐ ☐ ☐ tyýý vadoooo pomooooooooooooooooooct, když si to řeknete nahlas ☐ ☐ ☐ . Pardon, pardon, už se vracím zpátky do děje)

Zkrátka navlíkla jsem si přes pracovní hadry asi tak dalších třístapadesát vrstev - kecám, vzala jsem si jen dvě mikiny klustý. Nicméně nabalená jsem už potom byla tak, že jsem nemohla pořádně sklopit hlavu ☐ ☐ ☐ a šlo se. U branky už skákalo flekatý jojo, který se teda po krutopřísným pohledu posadilo na zadek a pak už jsme vypadli konečně teda ven. O Tali

jsme se s Rumouškem nemuseli moc starat a tak jsme si tam spolu čtali snůh. Je to fakt blášen a fanatik, kterej nemá problém naběhnout si na botu. Pročtali jsme se loukou za Domečkem a šli úvozem dolů.

Bylo světlo, tak jsem mohla až k lesu. Enemže tam fučel vítr a snůh tak, že to bylo nepříjemný pro oči. Tak jsme se placatili na louce. Rumoušek to měl jasný, musim vykopávat, vykopávat, vykopávat. Tak, že mě pak na druhej den bolely pekelně nohy, dobrý cvičko tohleto. Tali se šmr dolila s rypákem ve sněhu opodál a nebylo nutno ji v podstatě ani kontaktovat, ale protože to zase není můj styl, tak jsme si trošku občas prosvištěli přivoláváníčko. Někdy s radostí, někdy ne úplně s ochotou. Tak jak to u ní je. Důležitý je, že se dostaví. Halt ne vždycky u toho spartakiádně jása □

Když jsme se vraceli mazali ohařící napřed, jak kdyby se těšili do tepla a domů. Což jako i jooo, jeenze nebylo to domů, ve smyslu už zůstáváme, protože jsme se museli vrátit domů do Prahé. V Domečku jsme si jen dali s Brtníkem kávičku, ohařící si dali plný hrstě játroví a já smutně konstatovala, že Moures dneska zase nepřišel. Ale, je třeba u babičky v teple. Doufám. Pokaždý, když ho nevidím, šimrá mě v břiše obava. Optimisticky ji vždycky zaplaším a tak i tentokrát. A doufám, že se v pátek večer přihrne a já mu zase budu muset dělat posluhu. Však mi to zas až tak nevadí □ .